

בעזהש"ת

דברי תורה

מאת כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

שנאמרו בסעודת רעוא דרעוין

פרשת ויקהל

שנת תשס"ח לפ"ק

יוצא לאור ע"י

מכון מעדני מלך וויען

גליון ת"ק

להשיג אצל
מכון מעדני מלך וויען

185 Wilson St.
Brooklyn N.Y. 11211
718.388.1751.#117

פרשת ויקהל

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תיעשה מלאכה וציום השביעי יהיה לכם קודש, שבת שבתון לה', כל העושה צו מלאכה יומת (לה-א). והמפרשים דקדקו שאמר 'אלה הדברים' בלשון רבים, ולא נטוּוּ באמירה זו רק על מנזות שבת. גם מה שאמר אשר צוה ה' 'לעשות' אותם, הלא שבת הוא בשב ואל תעשה, שציתה ממלאכה, ולמה אמר עליה לשון עשיה. ושזב אמר ששת ימים 'תיעשה' מלאכה, בלשון נפעל, ולא אמר ששת ימים 'תעשה' מלאכה. וגם מה שאמר וציום השביעי 'שבת שבתון' לה', בלשון כפל. וברש"י דקדק עוד, למה הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן ע"ש. - ולהלן בפרשה, קחו מאתכם תרומה לה', כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תיעשה מלאכה וציום השביעי יהיה לכם קודש, שבת שבתון לה', כל העושה צו מלאכה יומת (לה-א). והמפרשים דקדקו שאמר 'אלה הדברים' בלשון רבים, ולא נטוּוּ באמירה זו רק על מנזות שבת. גם מה שאמר אשר צוה ה' 'לעשות' אותם, הלא שבת הוא בשב ואל תעשה, שציתה ממלאכה, ולמה אמר עליה לשון עשיה. ושזב אמר ששת ימים 'תיעשה' מלאכה, בלשון נפעל, ולא אמר ששת ימים 'תעשה' מלאכה. וגם מה שאמר וציום השביעי 'שבת שבתון' לה', בלשון כפל. וברש"י דקדק עוד, למה הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן ע"ש. - ולהלן בפרשה, קחו מאתכם תרומה לה', כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'

ויקהל משה את כל עדת בני ישראל ויאמר אליהם, אלה הדברים אשר צוה ה' לעשות אותם, ששת ימים תיעשה מלאכה וציום השביעי יהיה לכם קודש, שבת שבתון לה', כל העושה צו מלאכה יומת (לה-א). והמפרשים דקדקו שאמר 'אלה הדברים' בלשון רבים, ולא נטוּוּ באמירה זו רק על מנזות שבת. גם מה שאמר אשר צוה ה' 'לעשות' אותם, הלא שבת הוא בשב ואל תעשה, שציתה ממלאכה, ולמה אמר עליה לשון עשיה. ושזב אמר ששת ימים 'תיעשה' מלאכה, בלשון נפעל, ולא אמר ששת ימים 'תעשה' מלאכה. וגם מה שאמר וציום השביעי 'שבת שבתון' לה', בלשון כפל. וברש"י דקדק עוד, למה הקדים להם אזהרת שבת לציווי מלאכת המשכן ע"ש. - ולהלן בפרשה, קחו מאתכם תרומה לה', כל נדיב לבו יביאה את תרומת ה'

העולם הזה, ומזה צא בהחדשים תערוכות שאינו מכון ממש אל האמת. וזה הוא האות נ' הצא בסופו של השמן, סטרא דנחש. אמנם 'שס' הוא מה שניתן מאת הקצ"ה, ממש האמת כמו שהוא, עליו אין להוסיף וממנו אין לגרוע. ועל זה נאמר טוב ש"ס משמ"ן טוב, והיינו שמהשמן טוב ראשיתו, אותיות ש"ס, החלק הניתן מאת ה' צלי שום תערוכות חלק הרע. וצלאל שזכה לחכמה עילאה טהורה, על כן אמר עליו, ראו קרא ה' 'צסס' צלאל בן אורי ע"ש. וזהו שאמר הכתוב, וימלא אותו רוח אלקים בחכמה, כי שאר החכמים שה' נותן להם השפעת החכמה מלמעלה, הרי בסופו מתערב גם כח הנחש, אצל צלאל היה מלא עם רוח אלקים דייקא, כאשר ניתנה לו מן השמים, ולא מצא הנחש אצלו מקום כלל.

וזדו שאמר הכתוב (קהלת ט-ח) צל עת יהיו בגדיך לצנים, ושמן על ראשך אל יחסר, כי לזכות להתעלות שיוכל לדחות ולסלק כח הרע של הנחש שנמשך צהשמן, הוא רק על ידי שמקדש מעשיו לה'

לאות עולם לא יכרת, אלו ימי פורים ע"כ. וכן אמרו חז"ל (חולין קלט:): מרדכי מן התורה מנין, דכתיב מר דרור, ומתרגמין מירא דכיא [וקרי ליה ראש לצשמים, לצדיקים ואנשי כנסת הגדולה. רש"י] ע"כ. ויש להצין הכוונה צמה שנקרא ראש לצשמים. - גם להצין מה שאמרו להמן, יעשו עץ גבוה חמשים אמה וגו', ויתלו את מרדכי עליו (אסתר ה-ד), למה דייקו לעשותו חמשים אמה, לא פחות ולא יותר.

וגראה על פי מה שכתב בחתם סופר צפרשתינו (קלו:): לצאר הכתוב (קהלת ז-א) טוב שם משמן טוב, כי ענין השמן הוא המשכת האור מלמעלה על האדם, ונובע וחוזר ונובע משכלו של החכם או הנביא הנקראים משיחי (תהלים קה-טו). ומכל שכן צמלך וכהן גדול [שהם נמשחים צשמן המשחה], שהשמן ההוא נוצע מצלי הפסק, ומחדש בכל יום תמיד חדשים נפלאים צעזודת ה' ודצקתו ואהבתו צתורתו, וזה הוא מה שתלמיד ותיק עתיד לחדש. אלא שבכל זאת איננו נמלט מסטרא דנחש השולט בכל

מרדכי, עשה עץ גבוה חמשים אמה, דייקא, להמשיך למרדכי את הנו"ן בקופו, שיהא לו אחיזה בעבודתו, וזוה יוכל להתגבר עליו ולתלות את מרדכי.

והגהה הצשמים מורים על הצדיקים, שנותנים ריח טוב, והם מסיטורא דריח, שעל זה אמרו חז"ל (ברכות מג:): אחיזה דבר שהנשמה ניהנית ממנו, ואין הגוף נהנה ממנו, הוי אומר זה הריח ע"כ. אמנם גם בצשמים, יש בקופו אחיזה להנחש כמו בהשמ"ן, ולכן יש בקופו של צשמי"ם אותיות י"ם, הרומז על הני' של הנחש, ובתחלתו יש אותיות ש"ם. ומרדכי הצדיק נתעלה שהיה 'ראש לצשמים', מדריגתו צש"ם היה בשלימותו, והיה מקושר בראש של הצשמים ולא בקופו, שלא היה להנחש אחיזה אליו. ותחת הנעוץ יעלה ברוש, תחת המן יעלה מרדכי שהוא ראש לצשמים, והיה לה' לש"ם, שנשאר בצדקתו צש"ם, להיות ראש לצשמים ולא בקופו.

והגהה כמה שאמר שלמה בחכמתו, בכל עת יהיה בגדיך לזנים, פירש בצן יהודע (שבת קנג:).

ולתורתו, ושומר עצמו מנדוד חטא, ולומד תורה לשמה, שנעשה כמעין המתגבר וכנהר שאינו פוסק (אבות ו-א), אז מחליש ומסלק כח הרע שנדבק בהארה זו הצא עליו מלמעלה. חוכה לטוב ש"ם משמ"ן טוב, ששולט אללו רק האותיות הראשונות של השמ"ן. ועל זה נאמר (שמואל ב ח-יג) ויעש דוד ש"ם, שמרוב קדושתו זיכך השמן, להיות אללו רק ש"ם. וזהו בכל עת יהיו בגדיך לזנים, שיהא שמור שלא יתלכלך בחטא, ואז שמן על ראשך, הראשית מהשמ"ן, אותיות ש"ם, לא יחסר ממנו, אלא נוצע עלי הפסק עלי נדוד ועירבוב כח הרעה.

ולמדריגה זו זכה גם מרדכי, שנתעלה על ראש הסנהדרין צימיו, ואיש יהודי היה בשושן הצירה ושמו מרדכי בן יאיר בן שמעי (אסתר ב-ה), והיינו 'ושמו' מרדכי, הוא היה מקושר צש"ם ולא בקופו שהוא שמ"ן, והיה איש 'שמעי' שהיה זורח אללו ההשפעה של טוב ש"ם משמ"ן, נחל נוצע מזוכך מתערובת הנחש השולט בקיום של כל דבר. ולכן המן הרשע כאשר רצה להכניע את

את האדם ישר, והמה בקשו חשבונות רבים, החשבונות של האדם מעבירין אותו על דעת קונו, הצלי העולם הזה וטירדותיו מביאין אותו שלא להתבונן בחובתו בעולמו, ונאחז בפח של חומרי גופו ותאוותיו. דברים טובים רבים שמונע עצמו לעשותם, שחס מה יאמרו הבריות עליו. כמה דברים עושה להרבות הון ועושר בציתו, ולהשאיר לצניו אחריו, ועל זה מאבד ומבזבז ימיו, צלי תורה ותפלה כראוי, ומשוקע בעניני עולם כל ימיו.

אך צבא יומו האחרון, והוא שוכב על מטתו באין אונים, ומסתכל בחזרה על ימיו שעברו, צמה צילה את ימיו, מה לו כעת מכל הונו שנתן עבורו כל כחו, מה יש לו צמה שהתערב במחלוקת וסכסוכים, מה איכפת לו החשבונות של צני האדם, אשר עבורו איבד ימיו, והוא נריך כעת לעזוב הכל, ומאומה לא ישא צידו, שאין מלוין לו לאדם לא כסף ולא זהב ולא אצנים טובים ומרגליות, ולא צתים ולא מסחרים, אלא חצילה קטנה של מצות ומעשים טובים, וזה יהיה למאכלו לנצח נצחים, אז לבו נהפך בקרבו,

דהאדם צמותו מלבישים אותו תכריכין לבנים, ונריך לצייר במחשבתו בכל עת, זמן זה של לבישת הלבנים, כדי שיכנע לבצו מזכרון המות, ואז שמן על ראשך אל יחסר ע"כ. ובפשוטו הכוונה למאמר (ברכות ה.) לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, נאחו מוטב, ואם לאו יעסוק בתורה וכו', יקרא קריאת שמע וכו', אם לאו יזכיר לו יום המיתה שנאמר (תהלים ד-ה) רגזו ואל תחטאו אמרו בלבבכם על משכבכם ודומו סלה [יום הדומיה הוא יום המות, שהוא דומיה עולמית] ע"כ. ועל ידי שיהיו בגדיך לבנים, יהא שמור שלא יבא לידי חטא.

אמנם יש עוד דברים צגו, דבגמרא (שבת קנג.) איתא, צני גלילאה אמרי, עשה דברים לפני מטתך. וברש"י עשה דברים שיאמרו לפני מטתך בהספדך ע"כ. ויש לפרש עוד, דהנה חז"ל אמרו יזכיר לו 'יום' המיתה, ולכאורה למה דקדקו לומר 'יום' המיתה, ולא סגי באמרם שיזכור המיתה, והדין וחשבון שלאחריה, וצוה יכנע לבצו. ושמעתי לפרש, כי הנה חלקים עשה

בשבת, שנים מן התורה ושנים מדברי סופרים, והן מפורשין על ידי הנביאים. שבתורה זכור שמור, ושנתפרשו על ידי הנביאים, כבוד ועוגג, שנאמר (ישעיה נח-יג) וקראת לשבת עוגג ולקדוש ה' מכבוד. איזהו כבוד, זה שאמרו חכמים, שמנוה על אדם לרחוק פניו ידיו ורגליו בחמין צערב שבת, מפני כבוד השבת. ומתעטף צנינית, וישב בכבוד ראש מיחל להקבלת פני השבת כמו שהוא יוצא לפני המלך וכו', וילבש כסות נקיה וכו' ע"ש. והוא מוסר השכל צפשוטו, לבני אדם שטרודין צערב שבת עד כניסת השבת ממש, שמכבוד השבת הוא, להכין עצמו לשבת כראוי, ואחר כך יושב בכבוד ראש מיחל להקבלת פני שבת. ואיתא בגמרא (שבת כה:) כך היה מנהגו של רבי יהודה בר אילעא, ערב שבת מציאין לו עריצה מלאה חמין, ורוחץ פניו ידיו ורגליו ומתעטף ויושב צסדיין המצוייין, ודומה למלאך ה' נצא-ת ע"ש.

ובנראה שטמון צוה עוד רמיזא דחכמתא, איך יש להתכוון ליום שכולו שבת. חז"ל

וממרט שער ראשו, מה עשיתי, היכן היה השכל שלי, אצדתי עולם נלחי עצור שטותים, והחלפתי עולם עומד בעולם עוצר.

ועל זה עוררו חז"ל, אם יש לך נסיון להרגיז היצר טוב על היצר הרע, אז יזכיר לו יום המיתה, תזכור איך תחשוב אתה בעצמך על מעשין ציום מיתתך, בשעות האחרונות של חייך, כאשר חשונות הצלי העולם הזה אין תופסים עוד שום מקום, הלא תמחרט על מעשין, ותאנח קשות על מה שאתה עושה כעת. - וזה שהזכרו בני גלילאה, עשה דברים לפני מטתך, כל מה שאתה עושה בחייך, תעשה אותם באותה השקפה שתהיה לך, קודם שיניחו אותך על מטתך לחיי העולם הבא, אשר אז החשונות הגשמיים אין עושים שום רושם, ומסתכל על כל דבר לפי מה שהוא אמת לאמתו, ובאותה השקפה תעשה דבריך, וכאשר יהיו בגדיך תמיד לבנים, לחשוב על יום המיתה, אז שמן על ראשך אל יחקר.

איתא ברמב"ם (ה' שבת ל-א) ארבעה דברים נאמרו

פקחים וכעס לקראת טפשים. אמר הללו שקיטטו את עצמן לסעודה ישבו ויאכלו וישתו, הללו שלא קיטטו עצמן לסעודה יעמדו ויראו. [ואף לעולם הבא, נדיקים יושבים ואוכלים, ורשעים עומדים ורואים].

חתנו של רבי מאיר היה אומר משום רבי מאיר, והלאי שיהיו הללו עומדין וגראין כמשמשין [אין עומדין ורואין, שאם כן אף הם היו נראים מן הקרואים ולשמש, שכן דרך המשרתים עומדים, ואין כאן בושא], אלא אלו ואלו יושבין, הללו אוכלין והללו רעבין, הללו שותין והללו נמאים, שנאמר (ישעיה סה-ג) כה אמר ה', הנה עצדי יאכלו ואתם תרעבו, הנה עצדי ישתו ואתם תצמאו, הנה עצדי ירונו מטוב לב ואתם תצקו מכאב לב ע"כ.

והנה הששת ימי המעשה הם מכוונים נגד העולם הזה, אשר שית אלפי שנין הוי עלמא (ראש השנה לא), ויום השבת קודש מכוון נגד העולם הבא (זוה"ק ח"א מת.), יום שכולו שבת, יומא דנשמתי (זוה"ק ח"ב רה.). ומי שטרם צערב שבת יאכל צצבת

(שבת קנג.) אמרו, תנן התם (אבות 3-טו) רבי אליעזר אומר שוב יום אחד לפני מיתתך. שאלו תלמידיו את רבי אליעזר, וכי אדם יודע איזהו יום ימות. אמר להן וכל שכן ישוב היום שמא ימות למחר, ונמצא כל ימיו בתשובה [שמפני שאינו יודע איזהו יום ימות, וטובה תשובה יום אחד לפני מיתתו, נמצא כל ימיו בתשובה יהיו]. ואף שלמה אמר בחכמתו, בכל עת יהיו בגדיך לזנים [נשמתיך טהורה ונקיה] ושמן על ראשך אל יחסר. אמר רבן יוחנן בן זכאי משל למלך שזימן את עצדיו לסעודה ולא קצב להם זמן, פקחין שבהן קיטטו את עצמן וישבו על פתח בית המלך, אמרו כלום חסר לביית המלך [בתמיהה, הכל מוכן, ושמא יזהילנו לצא פתאום, ואנו צריכין ליכנס לסעודה מקושטין]. טפשין שבהן הלכו למלאכתן, אמרו כלום יש סעודה צלא טורח [עדיין ינטרכו לטרוח לצורכי סעודה של בית המלך, ויש לנו שהות הרבה להתקשט]. פתאום ציקש המלך את עצדיו, פקחין שבהן נכנסו לפניו כשהן מקושטין, והטפשים נכנסו לפניו כשהן מלוכלכין. שמח המלך לקראת

והגה האותיות הסמוכות לתיבת
 רא"ש הם אותיות שצ"ת,
 (כי אחר האות ר' בא אות ש' וכו').
 ועל זה בא הכתוב לרמוז, בכל עת
 יהיו בגדיך לצנים, להיות עומד
 תמיד מוכן כאשר יזמין אותו המלך
 להסעודה שיכנס בצגדים נאים.
 ושמך 'על ראשך', רומז על השבת
 שהוא סמוך לראשך, (על דרך הכתוב,
 ועליו מטה מנשה, סמוך לו), וכאשר
 בא יום השבת, יום מנוחה וקדושה,
 ורוחך אז פניו ידיו ורגליו, ולבש
 בגדים נקיים, ועומד ומיחל להקבלת
 פני שבת, אז תתן על לבך, שכן
 נריכין להיות עומד ומזומן ליום
 שכולו שבת. 'ועל ראשך' היינו יום
 השבת, תדקדק אז שלא יחסר השמן
 של חכמה ממך, להתצונן שיהיו
 בגדיך לצנים תמיד בכל עת.

והגה הקדים ה' מצות שבת, קודם
 להציווי של צנין המשכן לה'.
 ונראה דהנה רש"י פירש, משכן
 העדות (לח-כא), עדות לישראל
 שיתר להם הקצ"ה על מעשה
 העגל, שהרי השרה שכינתו צינייהם
 (תנחומא צ) ע"כ. הרי כי עד שלא
 נתקן חטא הזה, אי אפשר לצנות
 למטה צית לה' שישרה בתוכה, כי

(עבודה זרה ג.), ולפומיה דעצידתא
 עצידין מטללתא. והכניסה ליום
 השבת נריכה להיות בהכנה, יושב
 בכבוד ראש ומיחל להקבלת פני
 השבת, שלא יהיה מהעצדים
 הטפשים שאין עומדים מוכנים
 ליכנס לסעודה. כי כאשר יכנסו
 להסעודה כשהן מלוכלכין, המלך
 כועס. אלא יתשוב תמיד על זה
 להיות מוכן ליכנס ליום השבת, ישוב
 היום שמא ימות למחר, ובכל עת
 יהיו בגדיך לצנים.

ובזהו ההכנה, רחיצת פניו ידיו
 ורגליו, לרחוץ ראשו, היינו
 המחשבות וההרהורים שישנם בראשו,
 והחטאים הנרשמים על פניו, שיהיה
 ראשו ופניו נקיים. וירחוץ ידיו
 ורגליו, היינו כלי המעשה, שבהם
 הולך ועושה האדם כל דבר, לרחנם
 ולהסיר כל לכלוך שיש עליהם,
 ומתעטף ויושב צסדינין מצויינין,
 בצגדים נאים, לבושי הנשמה, שיש
 עליהם צינית הרומזים על תרי"ג
 מצות התורה (רש"י שלח טו-לט),
 ודומה למלאך ה', וככה ישב תמיד
 בכבוד ראש, עומד מוכן ומיחל על
 היום שכל אחד עוזר עליו, להקביל
 פני השבת.

עלוזה כלה שזנתה בתוך חופתה. וצמה יתוקן החטא הגדול הזה, שאמרו על העגל אלה אלהיך ישראל (לז-7). אמנם חז"ל (שבת קיח:) אמרו, כל המשמר שבת כהלכתו אפילו עובד עבודה זרה כאנוש מוחלין לו, שנאמר (ישעיה נ-3) אשרי אנוש יעשה זאת וגו', ושומר שבת מחללו, אל תקרי מחללו אלא מחול לו ע"כ. הרי שהשבת מכפר גם על אותו חטא של עשיית העגל ששורשו עבודה זרה. וזהו שאמר הכתוב, 'אלה הדברים', הדיבורים של 'אלה' אלהיך ישראל, שחטאו זה ישראל בחטא העגל, זה הוא ה' 'לעשות' אותם, והיינו לתקן אותו חטא קודם שיוכלו להצטוות על צנין המשכן. ומהו התקנה לזה, וצמה יתוקן, ששת ימים תעשה מלאכה וציום השביעי יהיה לכם קודש, והשומר שבת כהלכתו מוחלין לו אפילו על עבודה זרה כאנוש, וזהו ההקדמה שיוכל לצוות אחריה על צנין המשכן.

ואמר להם, ששת ימים תיעשה מלאכה וציום השביעי יהיה לכם קדש, שבת שבתון לה', כל העושה זו מלאכה יומת. כי צאמת

אין הקצ"ה מלך אציון הנריך לנדבות שלנו לצנות לו צית, ולי הכסף ולי הזהב נאום ה' (חגי ז-ח), אלא רצה ה' לצנות את ישראל לפיכך הוא להם להשתתף בצנין צית ה', כי לאמיתו אין האדם נותן משלו, אלא כל מה שיש לו הוא מצרכת ה', ואין זה מכוחו ועולם ידו שעשה חיל. וכל מזונותיו קצוצים לו מן השמים מראש עד ראש השנה, והוא הנותן לך כח לעשות חיל. וכמו שאמרו חז"ל (גדה ע:) שאלו אנשי אלכסנדריא את רבי יהושע בן חנניא, מה יעשה אדם ויתעשר, אמר להם ירצה בסחורה וישא ויתן צאמונה. אמרו לו הרצה עשו כן ולא הועילם, אלא יבקש רחמים למי שהעושר והנכסים שלו, וקא משמע לן דהא צלא הא לא סגי ע"כ. והיינו דצלי בקשת רחמים לא יתעשר, וכמאמרם (קידושין פז.) שאין עניות מן האומנות, ואין עשירות מן האומנות, אלא למי שהעושר שלו ע"ש. ועל דרך משל מי שיש לו מאשין, שעל ידו גומר בגדים וכלים לאלפים ורצבות, לא יתגאה המאשין הדומם כי זה עולם ידו, כי צלי ההכנות הרצות שהכין לו בעליו בהסחורה וכו', אין הוא

זקף וקס מאליו (רש"י לט-לג), ששת ימים תיעשה מלאכה, הכל נעשה מאליו. ואם כן גם ימי החול הם דומים לשבת שאין עושה צו מלאכה, ולכן השבת יהיה לכם שבת שבתון. וכל העושה צו מלאכה, מי שחושב שצששת ימי המעשה הוא הוא העושה המלאכה, יומת, הרי זה צחי' רשעים הקרויין מתים. -

ואחר שיוקצע זאת צמחשבתך, שכל מה שיש לך הוא מתנת אלקים, ואין אתה הנותן והוא כביכול המקבל, אלא תן לו משלו שאתה ושלך שלו (אצות ג-ז), אז נדבות הללו ראויים לצוא צבית ה', להמשיך צו הקדושה למטה, ואין זה תרומה לה', אלא תרומת ה' דייקא, כי ממך הכל ומידך נתנו לך.

יכול לפעול מאומה. וכמו כן הוא גם צהאדם, הוא נושא ונותן, ובעליו צשמים צרלותו מרחיב וצרלותו מקצר. ואם כן מה שנותן האדם לה' הכל הוא מה' עצמו, וכמו שאמר דוד, כי ממך הכל ומידך נתנו לך (דברי הימים א כט-יד).

וזדהו שאמר הכתוב, ששת ימים תיעשה מלאכה, אין אתה העושה המלאכה, אין זה מכוחך ועוצם ידך, אלא הכל נגזר מלמעלה, ואתה הוא רק הכלי אשר על ידך נעשה המלאכה, והמלאכה נעשית מאליה מן השמים. ועל דרך שאמר ה' למשה צהקמת המשכן, עסוק אתה צידך, נראה כמקימו והוא

על הטוב יזכר
ידידינו החשובים שהשמחה במעונם
שנדברו להוצאת קונטרס הזה

* * *

הרה"ג ר' מנחם פישער שליט"א
דומ"ץ דקהלתינו הק'
לרגל נישואי בתו תחי'
עב"ג בן הרב ר' משה יוסף קייזער שליט"א

* * *

הרה"ג ר' שמחה אהרן שראהלי שליט"א
מו"ץ בקהלתינו הק'
לרגל החלאקה לבנו נ"י

* * *

הר"ר אליעזר פליישמאן נ"ו
לרגל הולדת נכדו למזל טוב

* * *

הר"ר פנחס דוד בראדי נ"ו
לרגל הכנסת בנו לעול התורה והמצות

* * *

הר"ר יוסף שטערן נ"ו
לרגל הולדת בנו למזל טוב